

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci **žalobce: SVCS Process Inovation, s.r.o.** se sídlem Optátova 708/37, Brno, zastoupeného JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, Na Františku 32, Praha 1, v řízení na ochranu před nezákonným zásahem a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2015, č.j. MPO 19169/15/61300 MIPOX01WSR93,

t a k t o :

- I. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem se odmítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2015, č.j. MPO 19169/15/61300 MIPOX01WSR93, se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal soudní ochrany proti nezákonnému zásahu, in eventum, proti rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „žalovaný“ nebo „ministerstvo“) označenému „Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení ze dne 28. 4. 2014 (dále jen „Oznámení“), resp. následně napadené rozhodnutí upřesnil tak, že se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2015, č.j. MPO 19169/15/61300 MIPOX01WSR93 („napadené rozhodnutí“).

V podané žalobě nejprve žalobce popsal skutková tvrzení vztahující se k dané věci, a sice že žalobci byla rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 4. 2013, č.j. 76-13/6.2MO2-880/13/61200 přiznána dotace na projekt Rozšíření exportních aktivit do nových teritorií, přičemž čerpání

dotace bylo podmíněno přijetím podmínek, které jsou součástí rozhodnutí. Dne 28. 4. 2014 byl žalobce vyzooměn dopisem agentury CzechInvest, podřízené žalovanému, že žalovaný upravil částku dotace k proplacení a žalobci byla zkrácena dotace o 803 179 Kč.

Dne 14. 4. 2015 žalobce požádal žalovaného o sdělení stanoviska a o vyplacení zadržené části dotace, neboť žalobci byla krácena dotace postupem dle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., rozpočtová pravidla, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“). Z přípisu žalovaného ze dne 21. 5. 2015 vyplývá jednak, že žalovaný oznámil krácení dotace příslušnému finančnímu úřadu dne 28. 4. 2014, a jednak, že žalovaný odmítá doplatit žalobci zadržanou část dotace s uvedením, že „je to poskytovatel dotace, který podle § 14 odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech stanovuje ve svém rozhodnutí o poskytnutí dotace podmínky, a tudíž je oprávněn také hodnotit jejich plnění a v případě porušení podmínek, tedy pravidel pro zadávání veřejných zakázek, nemusí vyplatit část dotace“.

Žalobce se domáhá ochrany soudu proti zásahu do svých veřejných subjektivních práv, který spočívá v tom, že žalobci byla postupem dle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel krácena již přiznaná dotace. Dle žalobce se jedná o projev činnosti správního orgánu, který není rozhodnutím. Zásah do práv žalobce spočívá v tom, že žalovaný odmítl nevyplacené finanční prostředky proplatit žalobci, i když bylo zřejmé, že daňová kontrola u žalobce zahájena nebude, o čemž byl žalobce vyzooměn dopisem ze dne 21. 5. 2015, z něhož vyplývá, že žalovaný pokládá záležitost za uzavřenou a opatření o krácení dotace ze dne 28. 4. 2014 pokládá za definitivní. Žalovaný zvoleným postupem pozastavil výplatu části přiznané dotace a poté, co o této skutečnosti informoval žalobce i příslušný finanční úřad, nevyplacenou část dotace zadržuje, i když daňová kontrola ve věci podezření z porušení rozpočtové kázně nebyla vůbec zahájena. Žalobce má za to, že žalovaný není oprávněn vůči žalobci vyvodit žádné finanční důsledky z domnělého porušení pravidel. Dle žalobce nemá žalovaný pravomoc vůči žalobci s finančními důsledky a jediným orgánem, který je nadán pravomocí vyvodit tyto důsledky z porušení podmínek čerpání dotace, je finanční úřad v řízení ve věci porušení rozpočtové kázně. Žalobce má za to, že předmětem řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu nemá být zkoumání otázky, zda bylo podezření žalovaného na porušení podmínek čerpání dotace opodstatněné či nikoliv, neboť žalovaný k takovému rozhodnutí nemá zákonem svěřenou pravomoc a jeho povinností je zadržené finanční prostředky uvolnit.

K meritu věci žalobce uvádí, že se žádného porušení podmínek pravidel pro čerpání dotace nedopustil, i když je mu vytýkáno, že nevypsál výběrové řízení na zajištění pronájmu stánku v zahraničních lokalitách.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že je na základě usnesení vlády ČR ze dne 22. 2. 2006, č. 175 a rozhodnutí Evropské komise č.j. K (2007) 6104 ze dne 3. 12. 2007 řídicím orgánem Operačního programu podnikání a inovace 2007-2013 s označením CCI 2007 CZ 161 PO 004. Dne 25.4.2013 vydal žalovaný rozhodnutí o poskytnutí dotace č.j. 76-13/6.2MO2-880/13/61200, kterým žalobci přiznal dotaci ve výši 50 % způsobilých výdajů, jejíž absolutní částka může činit nejvýše 3 118 000 Kč na projekt „Rozšíření exportních aktivit do nových teritorií“, reg. č. projektu 6.2 M02/880. Jednou z podmínek v rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo „postupovat při výběru dodavatelů v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, nebo podle Pravidel pro výběr dodavatelů s platností od 1. 9. 2012, verze č. j. 31688/12/61100 (dále též „Pravidla pro výběr dodavatelů“), které tvoří přílohu podmínek poskytnutí dotace.

Při věcné kontrole předložené žádosti o platbu týkající se předmětného projektu bylo zjištěno, že žalobce porušil Pravidla pro výběr dodavatelů, jež byla nedílnou součástí podmínek

rozhodnutí o poskytnutí dotace, neboť neprovedl výběrové řízení v souladu s těmito pravidly pro zakázky přesahující částku 500 000 Kč bez DPH. Žalovaný informoval žalobce o krácení dotace dne 24. 4. 2014 Oznámením o úpravě částky dotace požadované k proplacení a následně dne 25. 4. 2014 žalobci vyplatil částku 2 188 169 Kč nedotčenou vadou neprovedení výběrového řízení ani vadou nezpůsobilosti výdajů.

Žalobce si již ve fázi žádosti o poskytnutí dotace v rámci svého projektu stanovil harmonogram účasti na veletrzích a výstavách od podzimu 2012 do konce roku 2013, tudíž věděl, jakých veletrhů a výstav, v jakých teritoriích i termínech se hodlá v průběhu realizace projektu účastnit. V průběhu května 2013 se žalobce zúčastnil veletrhu/výstavy Semicon Russia v Moskvě v období 14. 5. 2013 - 16. 5. 2013 a veletrhu Snec PV Power Expo v Šanghaji v termínu 13. 5. 2013 - 15. 5. 2013. Vzhledem k tomu, že se jednalo o věcně a časově související plnění spočívající ve stavbě stánku na příslušném veletrhu v polovině května 2013 od dodavatele, který nebyl organizátorem veletrhu, a jednalo se o plnění přesahující hodnotu 500 000 Kč bez DPH, měl žalobce při dodržení principu účelu postupovat dle Pravidel pro výběr dodavatelů a vyhlásit výběrové řízení s možností dílčího plnění (pro každý veletrh).

Krácení dotace bylo věcně na základě podnětů žalobce interně opakovaně přezkoumáváno a bylo potvrzeno, že krácení bylo provedeno v souladu s rozhodnutím a s podmínkami poskytnutí dotace. Žalobce dne 2. 5. 2014 vložil na nástěnku projektu v aplikaci eAccount zprávu, ve které vyjádřil nesouhlas s krácením dotace, na který žalovaný reagoval dopisem ze dne 13. 6. 2014 tak, že postup krácení dotace potvrdil. Přípisem ze dne 22. 7. 2014 žalobce znovu vyjádřil nesouhlas s krácením dotace a žalovaný dopisem ze dne 31. 7. 2014 opět potvrdil své stanovisko k důvodům krácení dotace. Dne 14. 10. 2014 vložil žalobce do seznamu dokumentů ke svému projektu zprávu spolu se svou žádostí o stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 18. 9. 2014 a stanoviskem tohoto ministerstva ze dne 7. 10. 2014. Žalovaný ke stanovisku jmenovaného ministerstva uvádí, že není oprávněno poskytovat výkladová stanoviska ke konkrétním otázkám pravidel poskytovatele dotace. Dne 29. 1. 2015 byla zaslána žalobci odpověď, kde byla potvrzena správnost postupu poskytovatele dotace při krácení dotace. Následně žalobce prostřednictvím právního zástupce požádal o sdělení stavu věci, na který žalovaný odpověděl přípisem ze dne 21. 5. 2015, kde se podrobně vyjádřil i k tvrzení žalobce, že při rozhodování, zda pronájem stánku v Moskvě a Šanghaji souvisí z hlediska místního, časového, věcného i funkčního, vycházel i z praxe žalovaného. Dle žalovaného toto tvrzení neodpovídá realitě ani praxi. Pokud není možný pouze jediný dodavatel, vybírá dodavatele na služby i dodávky nad hodnotu zakázky 100 000 Kč bez DPH. Platí to i pro veletrh ve vzdálených lokalitách např. v Šanghaji.

Žalovaný dále s poukazem na § 44 odst. 1 písm. j) rozpočtových pravidel uvádí, že v případě žalobce k porušení rozpočtové kázně nedošlo, neboť poskytovatel dotace dle míry porušení nevyplatil část dotace (provedl krácení do výše nezpůsobilých výdajů), tudíž nedošlo k přijetí prostředků na účet příjemce a ani nemohlo být zahájeno řízení o porušení rozpočtové kázně dle § 44 a § 44a rozpočtových pravidel. Finanční úřad řeší odvod za porušení rozpočtové kázně až ex post, tedy po vyplacení dotace, a to na základě své vlastní činnosti ex offio či na základě podnětu, např. v případě, kdyby byly prostředky neoprávněně použity, nebyla by dodržena udržitelnost projektu apod. V případě žalobce nedošlo k porušení rozpočtové kázně, neboť předmětné prostředky nebyly vyplaceny. Část dotace, která byla spojena s nesplněním podmínek, příjemci dotace vyplacena nebyla.

Žalovaný nesouhlasí s tím, že má povinnost vyplatit „zadržanou část dotace“. Žalobce v žalobě neuvádí, z čeho vychází povinnost žalovaného „zadržené prostředky“ uvolnit ani neuvádí, z čeho vychází, pokud tvrdí, že po uplynutí jednoho roku od „pozastavení“ výplaty nebylo zahájeno žádné řízení, a proto pozbývá údajně „dočasné“ opatření poskytovatele dotace krácení dotace své opodstatnění.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s žalobcem, že nemá zákonem svěřenou pravomoc rozhodovat o tom, zda byly dodrženy podmínky čerpání dotace či tyto podmínky byly porušeny. Žalovaný, jakožto poskytovatel dotace, při procesu krácení dotace vycházel z platného a účinného ustanovení § 14e rozpočtových pravidel (ve znění do 19.2.2015), dle kterého poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie. Na možnost krácení dotace při nesplnění podmínek byl žalobce upozorněn jak v rozhodnutí o poskytnutí dotace, tak v podmínkách poskytnutí dotace.

Nezákonný zásah správního orgánu má dle žalobce spočívat v tom, že poskytovatel dotace postupem dle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel krátil přiznanou dotaci, když současně finanční úřad nezačal řízení o porušení rozpočtové kázně, z čehož dle žalobce vyplývá, že poskytovatel dotace neoprávněně zadržuje část přiznané dotace, která žalobci náleží. V žalobě se žalobce dovolává toho, že žalovaný opakovaně odmítl proplatit finanční prostředky, aniž o tom vydal jakékoliv rozhodnutí, neboť dle žalobce je oznámení o nevyplacení části dotace dle §14e pouze opatřením předběžné povahy.

Z ust. § 82 s. ř. s. vyplývá, že zásahem není rozhodnutí ani nečinnost správního orgánu, musí však jím být úkon učiněný v rámci výkonu veřejné moci. Žalovaný má za to, že postup nevyplacení zadržených (krácených) finančních prostředků, ani jeho reakce ze dne 21. 5. 2015 na žádost o sdělení stavu věci nenaplnuje definici faktického jednání.

Závěrem žalovaný uvádí, že žalobce navrhuje, aby soud uložil žalovanému zaplatit částku 803 179 Kč, avšak žalobcem uvedená výše částky k doplacení je uvedena nesprávně. Celkové výdaje v rámci projektu činily 5 179 518 Kč, při 50% míře dotace žalobce požadoval částku dotace k proplacení 2 589 759 Kč, přičemž částka dotace schválená po úpravě činila 2 188 169 Kč (proplaceno dne 28. 4. 2015). Krácená částka dotace tedy činí 401 590 Kč, a nikoliv 803 179 Kč. Částka 803 179 Kč je suma krácených nárokovaných způsobilých výdajů, z čehož část ve výši 765 155 Kč byla krácena z důvodu porušení pravidel pro výběr dodavatelů a část ve výši 38 024 Kč z důvodu uplatnění nezpůsobilých výdajů. Pokud by tedy tyto výdaje kráceny nebyly, poskytovatel dotace by vyplatil částku dotace ve výši 2 589 759 Kč (50 % ze způsobilých výdajů ve výši 5 179 518 Kč), a nikoli částku vyšší.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 9. 2015, č. j. 3 A 70/2015-43 vyzval žalobce, aby sdělil soudu, zda s ohledem na vyjádření žalovaného a nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14 trvá na skutkových tvrzeních podané žaloby, včetně druhu žaloby a žalobního petitu. V návaznosti na výzvu soudu zaslal žalobce soudu repliku, v níž uvádí, že podanou žalobou brojí proti postupu žalovaného, který spočívá v tom, že po provedeném opatření zůstal nečinný, vyrozuměl o něm správce daně až s ročním odstupem a nečinil již žádné další kroky. K důvodům nezákonnosti tvrzeného zásahu žalobce zopakoval, že institut pozastavení výplaty části dotace dle § 14e rozpočtových pravidel je opatřením dočasným a má zajišťovací povahu, na jeho základě proto nemohou být finanční prostředky zadržovány po neomezeně dlouhou dobu a jediným orgánem, který je oprávněn vyvodit finanční důsledky je finanční úřad. Dle žalobce představuje přetrvávající zadržování finančních prostředků odpovídající již přiznané dotaci nezákonný zásah do veřejných subjektivních práv žalobce. K postupu žalovaného, který předcházela zadržení finančních prostředků, žalobce uvedl, že vyjádření žalovaného týkající se pravomoci kontrolovat plnění podmínek je nesprávné, neboť není nikde stanoveno, že orgánu, který pravidla určuje, náleží též pravomoc kontrolovat jejich dodržování.

K důvodům krácení dotace žalobce uvedl, že článek 5 obecných principů Pravidel pro výběr dodavatelů neporušil. Žalobce totiž neuzavřel smlouvy s jednotlivými dodavateli s cílem

snížit hodnotu zakázky pod stanovené finanční limity, nýbrž proto, že zajištění stánku na veletrhu v Moskvě a v Šanghaji dle jeho přesvědčení nepředstavovalo shodnou či obdobnou činnost ani nerozdělitelnou službu. Žalobce nepředpokládal, že by jeden dodavatel mohl sám zajistit stánek v natolik vzdálených místech, jakými jsou Moskva a Šanghaj. Žalobce tedy postupoval hospodárně, když neměl zájem vstoupit do vztahu s generálním dodavatelem, který bude pouze koordinovat subdodavatele v místě samotném. Žalobce byl veden snahou nediskriminovat ty dodavatele, kteří disponovali kapacitami pro zajištění stánku v jednotlivých lokalitách, nikoliv však v obou z nich zároveň. Žalobce rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č.j. 1 Afs 23/2012-102, dle něhož je povinností poskytovatele dotace vymezit dotační podmínky jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, který zajistí předvídatelnost postupu při případném zpětném vymáhání poskytnuté dotace, či uplatnění sankčního odvodu, resp. stav, kdy příjemce bude mít jistotu ohledně obsahu dotačních podmínek. Podstatné dle žalobce je, že dosud neproběhlo žádné řízení, v němž by žalobce měl možnost uplatit své argumenty a obhájit svůj postup. Dle žalobce je jediným orgánem oprávněným provést toto řízení příslušný finanční úřad. S ohledem na vyjádření žalovaného koriguje žalobce částku, jejíž vyplacení se domáhá na částku 401 590 Kč.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 3. 2016, č.j. 3 A 70/2015-67 v I. výroku žalobu na ochranu před nezákonným zásahem zamítl, ve II. výroku žalobu proti rozhodnutí - Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení ze dne 28. 4. 2014 odmítl (z důvodu, že žaloba nebyla podána včas) a ve III. výroku rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Ke kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 94/2016 – 48 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2016, č. j. 3 A 70/2015-67 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud předně poukázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 – 48, v němž dospěl k závěru, že pokud se poskytovatel dotace domníval, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky, aniž by současně došlo k porušení rozpočtové kázně (peněžní prostředky nebyly vyplaceny), měl pravomoc rozhodnout s konečnou platností o nevyplacení dotace či její části. Takový úkon poskytovatele je rozhodnutím správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví na základě žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. K přezkoumávanému rozsudku v této věci Nejvyšší správní soud uvedl, že úvaha městského soudu, dle které je opatření podle § 14e rozpočtových pravidel rozhodnutím, proti kterému je přípustná žaloba podle § 65 a násl. s. ř. s., je v souladu s aktuálním usnesením rozšířeného senátu sp. zn. 6 Afs 270/2015, není však zřejmé, proč za této situace městský soud přistoupil k věcnému přezkumu zásahové žaloby, což vedlo ke zmatečnosti řízení o ní. Dále se Nejvyšší správní soud věnoval otázce včasnosti žaloby proti rozhodnutí, přičemž po zohlednění specifických okolností dané věci (deficitu zákonné úpravy a vývoje judikatury) zdůraznil, že *„příjemce dotace musí dle rozšířeného senátu vždy vědět, zda je vůči němu uplatňováno opatření dočasné, nebo konečné. Pouze tak se proti němu může efektivně bránit (viz usnesení sp. zn. 6 Afs 270/2015, body [88] až [91]). V projednávané věci přitom nebylo dlouhou dobu jasné, o kterou z těchto dvou variant se jedná. Stěžovatelka se o konečném charakteru opatření dozvěděla až z dopisu žalovaného ze dne 21. 5. 2015, č. j. MPO 19169/15/61300 MIPOX01WSR93, což nemůže jít k její tíži.“* S ohledem na uvedené uložil kasační soud Městskému soudu v Praze, aby se znovu zabýval otázkou včasnosti žaloby proti rozhodnutí, avšak předtím odstranil rozpor mezi obsahem žaloby a jejím petitem.

Žalobce přípisem ze dne 17. 8. 2017 sdělil soudu, že v návaznosti na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 94/2016 – 48 navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2015, č. j. MPO 19169/15/61300 MIPOX01WSR93.

U jednání, které se konalo dne 22. listopadu 2017, zástupce žalobce uvedl, že trvá na žalobě na ochranu před nezákonným zásahem i na žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2015, č. j. MPO 19169/15/61300 MIPOX01WSR93, včetně důvodů uvedených v žalobě a v jejím doplnění. Zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

Soud z důvodu ověření skutkových zjištění provedl dle § 77 odst. 2 s. ř. s. dokazování listinami prokazujícími poukázání finanční částky poskytovatelem dotace žalobci a listinami, kterými žalobce doložil své náklady na účast na veletrhu v Moskvě v období od 14. 5. 2013 do 16. 5. 2013 a v Šanghaji v období od 13. 5. 2013 do 15. 5. 2013.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

S ohledem na závěry obsažené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 94/2016 – 48 se soud zabýval nejprve zásahovou žalobou.

Lze konstatovat, že judikaturou Nejvyššího správního soudu byla potvrzena správnost závěru Městského soudu v Praze vyjádřeného již ve zrušeném rozsudku ze dne 30. 3. 2016, č. j. 3 A 70/2015-67, a sice že opatření podle § 14e rozpočtových pravidel je rozhodnutím, proti kterému je přípustná žaloba podle § 65 a násl. s. ř. s.

Soud v I. výroku rozhodl o odmítnutí zásahové žaloby pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s., k čemuž lze ve shodě se závěrem výše označeného rozsudku kasačního soudu dodat, že nevyplacení, respektive zadržení části dotace, nebylo nic jiného než následek rozhodnutí, kterým žalovaný výši dotace „upravil“, proto nebylo možné se proti němu úspěšně bránit samostatnou zásahovou žalobou.

Dále se soud zabýval otázkou včasnosti žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2015, č. j. MPO 19169/15/61300 MIPOX01WSR93, k níž se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku, zejména v bodě [46] „[v] *včasnost žaloby bude třeba odvíjet od podání původní zásahové žaloby, a to s ohledem na to, že v mezidobí došlo ke změně judikatorního nablížení na povahu opatření podle § 14e rozpočtových pravidel i z pohledu režimu soudní ochrany (žalobního typu). V rozsudcích ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 As 132/2013 – 87, a ze dne 6. 3. 2014, č. j. 9 Afs 107/2013 – 26, Nejvyšší správní soud naznačil, že přípustným prostředkem obrany je zásahová žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s. V rozsudku ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Ans 4/2013 – 44, vyslovil, že se jedná o rozhodnutí, jehož vydání v náležité formě se lze domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. V návaznosti na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/14 pak byla vytvořena praxe, dle které je opatření potřeba považovat za rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. I tato problematika však byla vyjasněna až usnesením rozšířeného senátu sp. zn. 6 Afs 270/2015. Za těchto okolností (a navíc za situace, kdy rozhodné znění rozpočtových pravidel upravovalo výlukou ze soudního přezkumu, byť ta sama o sobě nebyla rozhodující) nelze odvíjet včasnost žaloby proti rozhodnutí až od okamžiku, kdy byl doplněn příslušný žalobní petit. Takový postup by v konečném důsledku mohl vést až k odepření spravedlnosti stěžovatelce (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 – 50). [47] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se nezabýval námitkami, kterými stěžovatelka zpochybňovala zákonnost doručení oznámení o úpravě částky dotace. Za popsané situace by to bylo předčasné.“*

Soud ze správního spisu ověřil, že rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2015, č. j. MPO 19169/15/61300 MIPOX01WSR93 bylo žalobci doručeno dne 22. 5. 2015. Ze soudního spisu lze konstatovat, že žaloba byla podána dne 16. 6. 2015.

S ohledem na shora uvedené lze k otázce včasnosti žaloby proti napadenému rozhodnutí uzavřít, že se jedná o žalobu proti rozhodnutí, která byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. (žalobce napadené rozhodnutí obdržel dne 22. 5. 2015 a žalobu soudu podal ve dvouměsíční lhůtě dne 16. 6. 2015) a lze o ní meritorně rozhodnout

Ze správního spisu vyplývají skutečnosti, které nejsou mezi účastníky sporné:

Na základě žádosti o podporu do programu Marketing- Výzva II v rámci Operačního programu Podnikání a inovace byla rozhodnutím Ministerstva ze dne 25. 4. 2013 čj. 76-13/6.2M02-880/13/61200 (dále jen „Rozhodnutí“) žalobci jako žadateli přiznána dotace na projekt „Rozšíření exportních aktivit do nových teritorií“, do maximální výše 3 118 000 Kč (z toho 2 650 300 Kč ze strukturálních fondů EU a 467 700 Kč ze státního rozpočtu). Dotace měla být vyplácena zpětně na základě doložených realizovaných výdajů, a to v maximální výši 50 % výdajů projektu v souladu s podmínkami poskytnutí dotace v rámci prioritní osy 6. Služby pro rozvoj podniků, opatření 6.2 Podpora marketingových služeb, programu Marketing.

Dne 31. 3. 2014 žalobce požádal o výplatu části realizovaných výdajů, a to ve výši 2 589 759 Kč.

Žalovaný dotaci schválil ve výši 2 188 169 Kč, zbývající část výdajů vyhodnotil jako nezpůsobilou ve smyslu dotačních podmínek. Žalobce o tom informoval Oznámením o úpravě částky dotace požadované k proplacení ze dne 28. 4. 2014, jehož součástí byla tabulka jednotlivých nezpůsobilých výdajů s uvedením rozsahu krácení a jeho typového důvodu.

Poté proběhla neformální korespondence mezi žalobcem a žalovaným, která se týkala věcných důvodů krácení dotace.

Dne 14. 4. 2015 se žalobce obrátil na žalovaného s žádostí o sdělení stavu věci a vyplacení zadržené části dotace s tím, že žalovaný měl podle § 14e zákona možnost výplatu dotace pouze pozastavit, současně dovodil, že dle finančního úřadu u něj k porušení rozpočtové kázně nedošlo, a proto je mu nevyplacená část dotace zadržována protiprávně.

V přípisě ze dne 21. 5. 2015, č. j. MPO 19169/15/61300 MIPOX01WSR93 (dále též „napadené rozhodnutí“) žalovaný setrval na důvodech, pro které dospěl k závěru, že žalobce porušil pravidla pro zadání veřejných zakázek, a vysvětlil, že v této situaci nemůže část dotačních prostředků vyplatit, uvedené opatření je konečné. Dodal, že se v případě žalobce nemohlo jednat o porušení rozpočtové kázně podle § 44 rozpočtových pravidel, protože příslušnou část dotace nikdy žalobce neobdržel.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný v projednávané věci postupoval podle § 14e rozpočtových pravidel v rozhodném znění (tj. ve znění účinném do 19. 2. 2015), podle kterého platilo:

(1) Poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Přitom přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace.

(2) *V případě, že poskytovatel provede při proplácení dotace opatření podle odstavce 1, informuje o něm písemně příjemce a příslušný finanční úřad, a to včetně jeho rozsahu a odůvodnění.*

(3) *Provede-li poskytovatel opatření podle odstavců 1 a 2, může pokračovat v proplácení zbývajících částí dotace.*

(4) *Na opatření podle odstavců 1 až 3 se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání.*

Soud konstatuje, že žalobce je v daném případě v postavení příjemce dotace spolufinancované z rozpočtu Evropské unie a část dotace mu nebyla vyplacena na základě zjištění žalovaného o porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky podle dotačních podmínek.

Je třeba připomenout, že otázky vztahující se k dané věci byly opakovaně řešeny jak Ústavním soudem, tak Nejvyšším správním soudem. Problematikou vyloučení přezkumu opatření ve správním soudnictví se zabýval Ústavní soud v nález sp. zn. Pl. ÚS 12/14, ve kterém konstatoval, že výluka ze soudního přezkumu je protiústavní. K tomuto rozhodnutí Nejvyšší správní soud dodal, že se tak stalo až 16. 6. 2015, tj. více než rok po té, co bylo v projednávané věci vydáno oznámení o úpravě částky dotace ze dne 28. 4. 2014, a že ve stejný den byla podána žaloba. Současně kasační soud upozornil, že jednak již 20. 2. 2015 vstoupila v účinnost novela zákona o rozpočtových pravidlech, na základě které byla výluka ze soudního přezkumu ze zákona vypuštěna a jednak pokud by žalobce chtěl zákonnost oznámení o úpravě částky dotace zpochybnit, mohl žalobu v řádném termínu (tj. ve dvouměsíční lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s.) podat a v jejím rámci přednést důvody, pro které má za to, že je zákonná úprava protiústavní.

K námitce žalobce, v níž tvrdí, že žalovaný nebyl oprávněn na základě § 14e rozpočtových pravidel dotaci definitivně snížit, soud pro stručnost odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-78, v němž se tento soud danou problematikou velmi podrobně zabýval.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 - 48, konstatoval, že „[d]omníval-li se poskytovatel dotace, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky, aniž by současně došlo k porušení rozpočtové kázně (peněžní prostředky nebyly vyplaceny), měl dle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015, pravomoc rozhodnout s konečnou platností o nevyplacení dotace či její části. Takový úkon poskytovatele je rozhodnutím správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví na základě žaloby dle § 65 odst. 1 soudního řádu správního“.

S ohledem na shora citovaný závěr soud zkoumal, zda v daném případě došlo k porušení rozpočtové kázně, či nikoliv. Pokud by tomu tak bylo, nebyl by žalovaný oprávněn dotaci definitivně snížit, ale pouze ji pozastavit a následně by se musel řídit názorem příslušného finančního úřadu.

Soud ověřil, že žalobci byla poukázána finanční částka ve výši 2 188 169,- Kč, jenž byla odepsána z účtu žalovaného ve prospěch žalobce dne 25. 4. 2014 (viz bankovní výpis žalovaného ze dne 25. 4. 2014, který je založen v soudním spisu na listu č. 121). Kromě poukazu této částky nebyla žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí tj. 21. 5. 2015 poukázána žádná jiná dotační částka v návaznosti na realizaci předmětného projektu.

Protože tedy před vydáním napadeného rozhodnutí – opatření žalobce neobdržel žádnou jinou než výše uvedenou částečnou dotaci, byl žalovaný oprávněn s konečnou platností snížit dotaci a rozhodnout s účinky odnětí dotace podle § 15 rozpočtových pravidel, neboť (jak bylo soudem ověřeno) v případě žalobce nemohlo dojít k porušení rozpočtové kázně, jelikož mu peněžní prostředky, o nichž bylo rozhodováno, nikdy nebyly vyplaceny. V takovém případě není dána pravomoc správce daně zabývat se postupem příjemce dotace z hlediska možného porušení rozpočtové kázně, jak je shodně uvedeno i pod bodem [34] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-82. Lze proto vyslovit dílčí závěr, že žalovaný coby poskytovatel dotace byl oprávněn přistoupit ke snížení dotace podle § 14e rozpočtových pravidel. Žaloba proto v této části nemohla být shledána důvodnou.

Poté se soud zabýval otázkami přezkoumatelnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, kdy opět vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48, který pod bodem [92] vymezil požadavky na odůvodnění rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel, neboť rozhodnutí musí „*obsahovat důvody, ve kterých poskytovatel porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spatřuje, jejich závažnost, rozsah, vliv na dosažení účelu dotace, včetně uvedení důvodů, pro které nebude příslušná částka příjemci po určitou dobu vyplacena či naopak nebude vyplacena s konečnou platností*“. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-78, dále rozvádí v bodě [38], že „*[z]ejména v případě definitivního snížení dotace je tak třeba klást na rozhodnutí o snížení dotace stejné nároky jako na rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně, neboť svou povahou, způsobenými důsledky i důvody vydání, jde o rozhodnutí obdobné. Rozdíl je jen v tom, jaký orgán jej činí a zda se vztahuje k prostředkům již vyplaceným (porušení rozpočtové kázně, kterému může předcházet pozastavení platby dotace), nebo k těm, o které příjemce požádal a které měly být teprve proplaceny (snížení dotace). Jestliže tedy poskytovatel využívá oprávnění dotaci na základě § 14e definitivně snížit, musí své rozhodnutí řádně odůvodnit.*“ V následujícím bodě [39] Nejvyšší správní soud požadavek upřesňuje, že „*...by měla být informace, zda poskytovatel využívá svého oprávnění nevypлатit dotaci ve vztahu k finančním prostředkům, které již příjemci vyplatil, nebo k části dotace, kterou ještě příjemce neobdržel (jinými slovy zda prostředky dotčené vytýkaným pochybením byly již vyplaceny), obsahem samotného rozhodnutí o přijetí opatření podle § 14e rozpočtových pravidel. V návaznosti na to pak musí poskytovatel jednoznačně specifikovat, zda pouze pozastavuje výplatu dotace, či ji s konečnou platností snižuje.*“

Jak již bylo shora uvedeno, v napadeném rozhodnutí ze dne 21. 5. 2015, č. j. MPO 19169/15/61300 MIPOX01WSR93 žalovaný setrval na důvodech, pro které dospěl k závěru, že žalobce porušil pravidla pro zadání veřejných zakázek, a vysvětlil, že v této situaci nemůže část dotačních prostředků vyplatit, uvedené opatření je konečné. Dodal, že se v případě žalobce nemohlo jednat o porušení rozpočtové kázně podle § 44 rozpočtových pravidel, protože příslušnou část dotace nikdy neobdržel. Žalovaný konkrétně

- k žádosti o platbu a krácení způsobilých výdajů – konstatoval, že rozhodnutím ministerstva ze dne 25. 4. 2013 č. j. 76-13/6.2M02-880/13/61200 byla žadateli přiznána dotace na projekt „Rozšíření exportních aktivit do nových teritorií“, do maximální výše 3 118 000 Kč (z toho 2 650 300 Kč ze strukturálních fondů EU a 467 700 Kč ze státního rozpočtu), za splnění podmínek, které jsou nedílnou součástí rozhodnutí a které žadatel předtím svým úředně ověřeným podpisem ze dne 24. 4. 2013 výslovně přijal. K žádosti o platbu k proplacení ve výši 2 589 759 Kč dne 28. 4. 2014 ministerstvo v Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení sdělilo, že výdaje uvedené v žádosti o platbu byly zkráceny tak, že částka dotace schválená (po úpravě) činila 2 188 169 Kč. U jednotlivých krácených částek byl uveden důvod

krácení. Důvodem krácení výdajů do výše 765 155 Kč bylo, že: „*Na dodávky stejných předmětů plnění, které spolu souvisejí (věcně, místně, časově), přesahující hodnotu 500 000 Kč bez DPH je nutné vyhlásit výběrové řízení, s možností dílčího plnění (realizace jednotlivých částí různými dodavateli). Zadavatel měl oslovit vybrané dodavatele a jejich nabídky soutěžit (včetně zahraničních dodavatelů). Výběrové řízení nebylo provedeno, což není v souladu s Pravidly pro výběr dodavatelů.*“ Žalovaný k otázce porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek dále uvedl, že dotčená výběrová řízení, která měla být provedena, nespádají do působnosti zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (žadatel nebyl dotovaným ani sektorovým zadavatelem a už vůbec ne veřejným zadavatelem), ale do působnosti zvláštních pravidel požadovaných Evropskou komisí pro oblast poskytování dotací ze strukturálních fondů EU, v daném případě šlo o „Pravidla pro výběr dodavatelů - platnost od 1. 9. 2012, verze č. j. 31688/12/61100“, jejichž nezbytné dodržování stanovil článek II. odst. 2 písm. d) Hlavy 1 „Podmínek poskytování dotace v rámci prioritní osy 6. Služby pro rozvoj podniků, opatření 6.2 Podpora marketingových služeb, programu MARKETING“, která jsou nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace a jako takové jsou vynutitelné dle § 14 odst. 4 písm. g) zákona o rozpočtových pravidlech. Dotčená Pravidla pro výběr dodavatelů v bodu 5 obecných principů stanoví, že příjemce dotace je povinen postupovat tak, aby nedocházelo k dělení předmětu zakázky na menší zakázky, s cílem snížit hodnotu zakázky pod stanovené finanční limity jednotlivých kategorií. Shodné i obdobné činnosti, nerozdělitelné dodávky či služby musí vždy být chápány jako jedna zakázka (princip účelu).

K argumentaci, že žadatel: „při rozhodování, zda pronájem stánku v Moskvě a Šanghaji souvisí z hlediska místního, časového, věcného i funkčního, vycházel mimo jiné i z praxe ministerstvem zřízené organizace CzechTrade, který organizuje v různých vzdálených lokalitách účast na veletrzích a dle svého vnitřního předpisu pro stánky do 500 000 Kč výběrové řízení nevypisuje“, ministerstvo uvedlo, že to neodpovídá realitě ani praxi. Agentura CzechTrade dle svého interního předpisu, pakliže není pouze jediný možný dodavatel, vybírá dodavatele na služby i dodávky nad hodnotu zakázky **100 000 Kč** bez DPH, což platí i na veletrhy ve vzdálených lokalitách např. v Číně v Šanghaji. Dle ustálené a běžné praxe ministerstva časově a věcně související plnění (ve formě účasti na veletrzích a výstavách) musí být chápáno jako jedna zakázka (viz. Pokyny pro žadatele a příjemce dotace; také viz rozsudek OS Praha 1 sp. zn. 25C 67/2013). Přímé zadání takto věcně a časově souvisejících plnění může zúžit okruh dodavatelů a nemusí být vybrána ekonomicky nejvýhodnější nabídka.

- k otázce stanovení míry závažnosti porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie ministerstvo citovalo bod 1 obecných pravidel z Pravidel pro výběr dodavatelů a sice, že „*Bez dodržení těchto pravidel nemohou být výdaje spojené se zakázkou považovány za způsobilé a nemůže na ně být vyplacena dotace.*“ a dodalo, že z uvedeného vyplývá, že každé výběrové řízení, které je realizováno způsobem nenaplnujícím stanovené podmínky, je dotčeno stoprocentní nezpůsobilostí výdajů vázaných na toto výběrové řízení, přičemž platební a certifikační orgán (ministerstvo financí) upozornil ministerstvo, že v případě částečného či úplného proplacení nezpůsobilých výdajů by se poskytovatel dotace mohl sám dopustit porušení rozpočtové kázně. Na opatření spočívající v nevyplacení části dotace z důvodu porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání.

- k institutu porušení rozpočtové kázně odkázalo ministerstvo na § 44 odst. 1 písm. j) rozpočtových pravidel, dle něhož je porušením rozpočtové kázně: „porušení povinnosti stanovené právním předpisem, rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, které přímo souvisí s účelem, na který byla dotace nebo návratná finanční výpomoc poskytnuta a ke kterému **došlo před přijetím** peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv a které **trvá v okamžiku přijetí prostředků** na účet příjemce; prvním dnem porušení rozpočtové kázně je den jejich přijetí příjemcem...“ Ministerstvo dodalo, že z uvedené definice vyplývá, že v daném

případě, tedy k porušení rozpočtové kázně nedošlo, neboť poskytovatel dotace dle míry porušení nevyplatil část dotace (provedl krácení do výše nezpůsobilých výdajů), tudíž nedošlo k přijetí prostředků na účet příjemce a ani nemohlo být zahájeno řízení o porušení rozpočtové kázně dle § 44 a 44a rozpočtových pravidel. Současně ministerstvo k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 7 As 201/2014-47 ze dne 15. 1. 2015, a rovněž k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 9 As 132/2013-87 ze dne 6. 2. 2014 (na něž bylo poukazováno v žádosti) uvedlo, že se zde soud zabýval situací vymožení již poskytnuté dotace zpět, tedy situací po věcné stránce odlišnou. K poukazu na usnesení Nejvyššího správního soudu 2 As 12/2014-45 ze dne 30. 5. 2014 ministerstvo uvedlo, že se jedná zřejmě o nedopatření, jelikož danou spisovou značkou je označen návrh Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2014 podaný podle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR na zrušení ustanovení § 14e odst. 4 v části „a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání“ zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, který navazuje na usnesení NSS ze dne 30. 5. 2014 sp. zn. 2 As 12/2014-43, jímž bylo přerušeno řízení z důvodu podání návrhu na zrušení části ustanovení rozpočtových pravidel k Ústavnímu soudu pro rozpor s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

- *k otázce nezahájení daňové kontroly* – uvedlo ministerstvo, že na základě rozpočtových pravidel je to poskytovatel dotace, který podle § 14 odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech stanovuje ve svém rozhodnutí o poskytnutí dotace podmínky a tudíž je oprávněn také hodnotit jejich plnění a v případě porušení podmínek, tedy pravidel pro zadávání veřejných zakázek, nemusí vyplatit část dotace. Finanční úřad řeší odvod za porušení rozpočtové kázně až ex post, tedy po vyplacení dotace, a to na základě své vlastní činnosti ex offio či na základě podnětu, např. v případě, kdyby byly prostředky neoprávněně použity, nebyla by dodržena udržitelnost projektu apod. V daném případě tedy nedošlo k porušení rozpočtové kázně, neboť prostředky nebyly vyplaceny.

- *k žádosti o doplacení nevyplacené části dotace* – ministerstvo uvedlo, že žádost o doplacení nevyplacené části dotace je irelevantní s ohledem na výše sdělené.

- *k žádosti o sdělení, kdy a jakou formou splnil poskytovatel dotace svou zákonnou povinnost vyrozumět příslušný finanční úřad o nevyplacení části dotace* – ministerstvo po citaci ust. § 14e odst. 1 rozpočtových pravidlech dodalo, že z rozpočtových pravidel vyplývá, že v případě, provede-li poskytovatel při proplácení dotace opatření podle odstavce 1 ust. § 14e rozpočtových pravidel, informuje o něm písemně příjemce a příslušný finanční úřad, a to včetně jeho rozsahu a odůvodnění. V daném případě byl příjemce dotace o opatření informován v Oznámení o úpravě částky dotace požadované k proplacení ze dne 28. 4. 2014 a finanční úřad byl o opatření informován písemnou formou Oznámením o nevyplacení části dotace ze dne 28. 4. 2015.

Dle soudu se žalovaný námitkami žalobce podrobně a jednotlivě zabýval, a to na stranách 1 až 4 napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí je zcela jednoznačné, z jakých konkrétních důvodů a podkladů žalovaný při rozhodování vycházel. Neobstojí proto námitka žalobce, že v napadeném rozhodnutí absentují úvahy, na základě kterých žalovaný dospěl k závěru o neproplacení části dotace. Napadené rozhodnutí proto soud nepřezkoumatelným neshledal.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce v nesprávném posouzení jeho žádosti o proplacení části dotace, neboť nesouhlasí se závěrem žalovaného o účelovém rozdělení zakázky.

Soud doplnil důkazní řízení o listiny, které žalobce předložil žalovanému, aby jimi doložil své náklady na účast na veletrhu v Moskvě v období 14. 5. 2013 – 16. 5. 2013 a v Šanghaji v období 13. 5. 2013 – 15. 5. 2013.

K účasti na veletrhu v Moskvě byly předloženy 4 faktury spolu s fotodokumentací události, přičemž z nich zdejší soud zjistil následující skutečnosti:

- z faktury č. 33000251, vystavené společností SEMI, se sídlem v San José, California, USA (založené v soudním spise na č. listu 122), soud zjistil, že žalobce převedl částku 21 422,56 EUR na účet dodavatele za účelem pronájmu prostoru o rozloze 36 m² pro zbudování stánku na veletrhu Semicon Russia 2013;
- z faktury č. 250/14/05/13, vystavené společností Business Media Russia se sídlem v Moskvě, Ruská federace (založené v soudním spise na č. listu 124), soud zjistil, že žalobce převedl částku 590 EUR na účet dodavatele za účelem poskytnutí technických služeb. (Soudu není známo, v čem konkrétně tyto služby spočívaly, ale lze se domnívat, že se jednalo o náklady spojené s pronájmem, které byly žalobci proplaceny);
- z faktury č. 10-04/13-i, vystavené společností Tehquest Ltd. se sídlem v Moskvě, Ruská federace (založené v soudním spise na č. listu 126), vyplývá, že žalobce poukázal prostředky v částce 5660 EUR, které činily zálohu ve výši 50 % na design a stavbu stánku na veletrhu v Moskvě;
- z faktury č. 10-04/13-i/2, vystavené stejnou společností (založené v soudním spise na č. listu 128), soud zjistil, že žalobce uhradil částku 5660 EUR v hotovosti jako doplatek za službu zbudování a design stánku na veletrhu. Tuto transakci žalobce též dokládá výdajovým pokladním dokladem a následně potvrzením dodavatele o uhrazení doplatku.

K účasti žalobce na veletrhu v Šanghaji byly doloženy 2 faktury spolu s fotodokumentací události, přičemž z nich zdejší soud zjistil následující skutečnosti:

- z faktury č. 20121121, vystavené společností Follow Me Int'l Exhibition USA Inc., pobočkou v Šanghaji (založené v soudním spise na č. listu 133), soud zjistil, že žalobce poukázal částku 46 080 USD na účet společnosti za účelem pronájmu prostoru o velikosti 320 m² pro zbudování stánku na veletrhu v Šanghaji;
- z faktury č. INV2010SVCS002, vystavené společností Micro-Integrated Semi-Technology Co., Ltd se sídlem v Šanghaji, Čína (založené v soudním spise na č. listu 135), soud zjistil, že žalobce poukázal částku 18 250 EUR na účet společnosti za účelem konstrukce stánku na veletrhu v Šanghaji.

Z výše uvedených faktur byly žalobci proplaceny v plné výši náklady uvedené ve fakturách s předmětem plnění – pronájem prostor - výstavních ploch a to jak při účasti žalobce na veletrhu v Moskvě, včetně faktury za technické služby, tak při účasti žalobce na veletrhu v Šanghaji.

Kráčeny byly pouze faktury týkající se účasti žalobce na obou veletrzích ve vztahu k fakturám vystaveným za službu vybudování a design stánku a to na veletrhu v Moskvě v období 14. 5. 2013 – 16. 5. 2013 a v Šanghaji v období 13. 5. 2013 – 15. 5. 2013, tedy v období částečně se překrývajícím.

Nejprve je třeba připomenout, že dotace byla poskytnuta na projekt nesoucí název „Rozšíření exportních aktivit do nových teritorií“, který vyjadřoval smysl poskytnuté dotace – tedy de facto propagaci výrobků produkovaných žadatelem a to cestou účasti na veletrzích, kde byly výrobky předvedeny. Již z podané žádosti vyplývá, že žalobce pro daný projekt vybral veletrhy v různých částech světa (Singapur, Dubai, Soul, Taipei, Šanghaj, Moskva) a to s termínem zahájení projektu od 15. 8. 2012 do ukončení projektu dne 31. 12. 2013. Účast byla na jednotlivých veletrzích plánována postupně a pouze v případě realizace účasti veletrhu v Moskvě a v Šanghaji se období překrývala.

Nelze odhlédnout od skutečnosti, která je mezi účastníky nesporná, že čerpání dotace bylo podmíněno přijetím podmínek, na něž bylo poskytnutí dotace vázáno. S ohledem na skutečnost, že dotační prostředky byly spolufinancovány z rozpočtu Evropské unie, byl žadatel povinen dodržet pravidla požadovaná Evropskou komisí pro oblast poskytování dotací ze strukturálních fondů EU, tedy konkrétně Pravidla pro výběr dodavatelů s platností od 1. 9. 2012, verze č. j. 31688/12/61100, jejichž dodržování bylo stanoveno v článku II. odst. 2 písm. d) Hlavy 1 „Podmínek poskytování dotace v rámci prioritní osy 6. Služby pro rozvoj podniků, opatření 6.2 Podpora marketingových služeb, programu MARKETING“, která jsou nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace a jako takové jsou vynutitelné dle § 14 odst. 4 písm. g) zákona o rozpočtových pravidlech.

Lze konstatovat, že Pravidla pro výběr dodavatelů stanovují závazný postup příjemce dotace (mimo jiné) při zadávání zakázek, jejichž předpokládaná hodnota přesahuje 500 000 Kč bez DPH a zároveň nedosahuje 1 000 000 Kč (resp. 3 000 000 Kč u stavebních prací).

Z bodu 3 obecných principů, které jsou obsaženy v Pravidlech, vyplývá, že výběr dodavatele musí být transparentní, nediskriminační a dodržovat rovný přístup.

Z bodu 4 obecných principů, které jsou obsaženy v Pravidlech, vyplývá, že zadavatel je povinen zachovat stejný přístup k informacím o zakázce všem uchazečům.

V bodu 5 obecných principů, které jsou obsaženy v Pravidlech, je stanoveno, že příjemce dotace je povinen postupovat tak, aby nedocházelo k dělení předmětu zakázky na menší zakázky, s cílem snížit hodnotu zakázky pod stanovené finanční limity jednotlivých kategorií. Shodné i obdobné činnosti či nerozdělitelné dodávky, služby nebo stavební práce realizované v rámci jednoho projektu musí vždy být chápány jako jedna zakázka (princip účelu).

V daném případě není sporné, že žalobce vynaložil náklady na stavbu stánků na veletrhu, který se konal v Moskvě a takřka ve stejnou dobu v Šanghaji. Náklady na stavbu stánků na obou veletrzích celkem činily 765 155 Kč a v této výši byla krácena dotace z důvodu porušení Pravidel pro výběr dodavatelů. Žalovaný přitom vyšel ze závazného postupu stanoveného v Pravidlech pro výběr dodavatelů, že žalobce jako žadatel měl pro výběr dodavatele zakázky (tj. stavbu stánků), který nebyl organizátorem veletrhu, vyhlásit výběrové řízení s možností dílčího plnění (pro každý veletrh), neboť se jednalo o plnění přesahující hodnotu 500 000 Kč bez DPH.

Rozhodnou v daném případě je dle soudu skutečnost, že se jednalo věcně o shodné plnění, včetně časového kritéria. S ohledem na naplnění těchto dílčích aspektů bylo reálné, že výběrové řízení mohlo vést ke snížení předpokládané hodnoty zakázky. I když žalobce poukazuje na nenaplnění místního hlediska, resp. vzdálenost obou veletrhů, dle soudu sama tato okolnost nemůže ve svém důsledku popřít či vyloučit, že by výběrové řízení mohlo vést ke snížení předpokládané hodnoty takové zakázky, neboť výběrovým řízením mohl být vybrán dodavatel, který v rámci jedné zakázky mohl provést stavbu stánků ve shodném čase jak v Šanghaji, tak v Moskvě, a to z důvodu existence dílčího plnění na veletrhu jak v Šanghaji, tak v Moskvě.

Žalobce přitom nijak nezpochybňuje, že zakázku tj. stavbu stánků pro veletrh v Moskvě zadal dodavateli, aniž by vyhlásil výběrové řízení. Totéž učinil i v případě totožné zakázky pro stavbu stánků pro veletrh v Šanghaji, i když se jednalo o zakázku se shodným či obdobným plněním (stánky mohly mít jiné provedení) ve stejném či takřka shodném čase.

Jak vyplývá z Pravidel pro výběr dodavatelů, k jejichž dodržování se žalobce zavázal, shodné i obdobné činnosti, služby nebo stavební práce realizované v rámci jednoho projektu musí vždy být chápány jako jedna zakázka (princip účelu). Protože se jednalo o náklady vztahující ke shodnému, resp. obdobnému plnění tj. stavbu stánků, které byly vynaloženy v takřka shodném časovém období, je třeba je ve shodě s Pravidly pro výběr dodavatelů posoudit jako jednu zakázku s možností dílčího plnění dle jednotlivých veletrhů.

Lze dodat, že žalobcův argument, že nepředpokládal, že by jeden dodavatel mohl sám zajistit stánek v natolik vzdálených místech, jakými jsou Moskva a Šanghaj, a proto postupoval hospodárně, když neměl zájem vstoupit do vztahu s generálním dodavatelem, který bude pouze koordinovat subdodavatele v místě samotném, nemůže obstát. Pohnutky, které vedly žalobce

k nedodržení stanovených podmínek v Pravidlech pro výběr dodavatelů, jsou irelevantní a nadto toliko v rovině tvrzení. Lze sice připustit, že pokud by své náklady na účast na veletrzích žalobce nesl zcela sám a nežádal dotaci na jejich úhradu, pak by jeho volba výběru dodavatele mohla být takto racionálně argumentována (byť není nijak doložena). V daném případě se však žalobce v dotačních podmínkách zavázal k dodržování Pravidel pro výběr dodavatelů, v nichž je stanoven závazný postup, který byl žalobce povinen dodržet.

K poukazu žalobce, že bylo povinností poskytovatele dotace vymezit dotační podmínky jednoznačným, určitým způsobem, soud uvádí, že stanovení podmínky uskutečnění výběrového řízení, která se váže k plnění přesahujícímu hodnotu 500 000 Kč bez DPH, shledává za dostatečně určitou.

Soud proto uzavírá, že úvaha žalovaného, na základě níž upravil částku dotace k proplacení, je v souladu s dotačními podmínkami.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost jen tehdy, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost se podává ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. listopadu 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vypravení: Hrůzová, DiS.